

Радоман Зуковић

Из песме

. . . У ГРОЗДОВИМА ПОГЛЕДА . . .

- Са мајчине руке гледа ме ђогача
И зове медено за свешлу пррезу.
Кренимо под руку осмехнутом сшазом!
- Зашто ли узмичеш са прси поштеље,
Зашто сшаза краде пррезоре јаслука?
- Гле, ђогача сија ко лице дејеша
Које у сну ђева о врелима млека!
- Гледаш ме док очи некуда лушају,
Грлиш ме док руке за даљином леше.
- Кренимо смеша јер се сшаза гаси!

. . . И ЧЕСТО СЕ ГРЛИЛИ . . .

- И мирује јагње на дојци прохшева,
Прешаче кроз руно шишину у сање,
У ђолейне клице ђенушаве крви
У којој шапућу подземни пошоци
О виду пушева у невиду сшена.
- Сунча ши се жеља на моме рамену
И оштри пошајно мачеве ђубави,
Док из нас извире вапрена музика
Која у ђламену носи све вршове
Одгајене негде у ђелесној шами.

. . . И САЊАРИЛИ . . .

- Свиће ми у души рукаши град мрва
И зрачне улице с ђлодовима смеха
И с ђесменом ђлимом чисте ђословности
И са крововима од зелене шраве.

- То мој дах ошвара прозоре у коси
С којих присан гледа на пределе душе,
Где море широко окупиља шаласе
Да јашом полетје у илава поднебља
- Зар мисли не шкају на разбоју шрена
Велове за себе кад се жудње буде?

У КРУНАМА РУКУ . . .

- Леје ли ливаде сновних шрејавица
Када пожуде припишоме свейла
И пуш придрема крај језера шрена
Које се осмехне кроз сведене очи!
- Смирује се сунце понад шуме жеља
И златом везе сањиву шину.
- Море шапуће у цвейњаку вајре,
Прсти од дима исредају свилу.
- Дланови су ноћас цвркушава гнезда
У којима крила сањаре у лешу.